

Arrest

nr. 105 059 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 23 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STRICKAERT, die loco advocaat J. OPSOMMER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 mei 2012 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 september 2012 wordt de aanvraag vermeld onder punt 1.1. onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 4 september 2012 wordt aan verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van B.J. ATTACHE, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A.S. geboren te Atharbekyan op 12.01.1982, nationaliteit Armenië En kinderen:

T.A. geboren op 19.10.2004 T.H. geboren 23.07.2006

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij -hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de rechten van het kind op gezinsleven, op onderwijs en ontwikkeling, zoals opgenomen in de artikelen 9 § 3, 27 en 28 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens (hierna: het EVRM), van artikel 22bis van de Grondwet alsook van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 3 EVRM en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel alsook de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de wet van 29 juli 1991.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

"Eerste middel: Schending van de rechten van het kind op gezinsleven, op onderwijs en ontwikkeling, zoals opgenomen in de artikelen 9 § 3, 27 en 28 Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (hierna I.V.R.K.), artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens (hierna E.V.R.M.), artikel 22 bis Grondwet en de artikelen alsook van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

1.1.

Art. 22bis Grondwet bepaalt :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Art. 3. E.V.R.M. bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Art. 8 E.V.R.M. bepaalt:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. "

Art. 9 § 3 I.V.R.K. bepaalt:

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind. "

Art. 27 I.V.R.K. bepaalt:

"1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

2. De ouder(s) of anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind, hebben de primaire verantwoordelijkheid voor het waarborgen, naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden, van de levensomstandigheden die nodig zijn voor de ontwikkeling van het kind.

3. De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting.

4. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om het verhaal te waarborgen van uitkeringen tot onderhoud van het kind door de ouders of andere personen die de financiële verantwoordelijkheid voor het kind dragen, zowel binnen de Staat die partij is als vanuit het buitenland. Met name voor gevallen waarin degene die de financiële verantwoordelijkheid voor het kind draagt, in een andere Staat woont dan die van het kind, bevorderen de Staten die partij zijn de toetreding tot internationale overeenkomsten of het sluiten van dergelijke overeenkomsten, alsmede het treffen van andere passende regelingen. "

Art. 28 I.V.R.K. bepaalt:

"1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:

a) primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;

b) de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;

c) met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten;

d) informatie over een begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;

e) maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.

2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.

3. De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden. "

1.2.

Verzoekster is van oordeel dat er een schending van de voormelde bepalingen voorligt omdat zij samen met haar kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, terwijl haar man, en dus ook de vader van haar kinderen in het Rijk wordt gelaten.

Door de bestreden beslissing zullen verzoekster en haar kinderen dus gescheiden worden van haar echtgenoot en hun vader.

Dit is een onaanvaardbare schending van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven.

Bovendien werd de bestreden beslissing genomen op een moment dat de kinderen van verzoekster, - voor wie zij deze procedure voert in haar hoedanigheid van wettige vertegenwoordiger -, een schooljaar hadden aangevat en een passende opleiding genieten.

De uitwerking van de bestreden beslissing heeft voor gevolg dat het recht op onderwijs zoals dat door de diverse voormelde bepalingen wordt gegarandeerd bruusk wordt onderbroken en te niet gedaan.

Bovenal heeft de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten dermate summier gemotiveerd, zodat zij geen enkele uitleg geeft over de schending van het gezinsleven van verzoekster en het recht op onderwijs van haar kinderen.

Volgens verzoekster is de bestreden beslissing daarom niet alleen strijdig met de voormelde bepalingen die haar het recht op een gezinsleven en het recht op onderwijs en passende ontwikkeling voor haar kinderen garanderen, maar tevens maakt de bestreden beslissing een schending uit van de motiveringsplicht die op verwerende partij rust. Deze motiveringsplicht werd zowel vastgelegd in de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991) en in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In de rechtspraak van Uw Raad werd reeds gesteld :

"De motivering die geen redenen opgeeft waarom kinderen hun vader volgen wiens onbeperkte verblijfsvergunning werd ingetrokken en die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te

verlaten en niet hun moeder die de gunstigste situatie naar voren brengt terwijl hun geen bedrog kon worden toegerekend, zorgt voor geen billijk evenwicht tussen het door de bestreden handelingen nagestreefde doel en de ernst van de aantasting door deze handelingen van het recht van deze laatsten op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven."

(Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 48.572, 27 september 2010

Rev.dr.étr. 2010, afl. 159, 393; <http://www.cce-rvv.be> (21 januari 2011); T.Vreemd. 2011

(samenvatting), afl. 1, 20)

Verzoekster is van mening dat ook hier dergelijke schending voorligt.

Het middel is ernstig en gegrond.

Tweede middel: Schending van art. 3 E.V.R.M. en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel alsook de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991).

2.1.

Art. 3. E.V.R.M. bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991) bepalen:

'De bestuurshandelingen van de besturen vermeld in artikel 1, moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

'De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.' [...]

2.2.

In casu heeft verzoekster een verzoek tot verblijf op basis van medische redenen ingediend en heeft zij daarbij verschillende medische attesten aangebracht.

Deze aanvraag werd echter verworpen door middel van de beslissing van 4 september 2012 tot weigering van verblijf om medische redenen. Tegen deze beslissing werd door verzoekster bij een apart verzoekschrift een beroep tot nietigverklaring ingediend, (stuk 7) In deze procedure stelt verzoekster terecht aan de kaak dat verwerende partij totaal ten onrechte bepaalde medische attesten niet mee heeft betrokken in haar besluitvorming.

Verwerende partij geeft in de betreffende beslissing tot weigering van verblijf zelf aan geen rekening te kunnen houden met de 5 bijlagen, omdat er op het SMG niet naar zou zijn verwezen:

"Betrokkene legt bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen..."

Nochtans gaat het om bijlagen die de aanvraag van verzoekster ondersteunen en waarnaar wel verwezen wordt in het SMG van 8 mei 2012.

Het SMG stelt letterlijk :

"G/ Aantal bijlagen bij huidig attest : 5"

Aldus is komen vast te staan dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag tot medische regularisatie ten onrechte niet de volledige medische situatie van verzoekster heeft onderzocht.

Uit de actueel bestreden beslissing blijkt hoegenaamd niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoekster bij het nemen van het besluit tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Een recent medisch attest dd. 26/09/2012 bevestigt nochtans dat het nog altijd tegenaangewezen is om verzoekster het land uit te wijzen, (stuk 6) Het is dan ook strijdig met art. 3 E.V.R.M. om verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Doordat de bestreden beslissing zelfs geen enkele overweging maakt met betrekking tot de medische toestand van verzoekster, noch met betrekking tot de mogelijkheid van verzorging in haar land van herkomst, schendt de bestreden beslissing bovendien de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Ook het tweede middel is ernstig en gegrond.

Zoals uit het feitenoverzicht en de middelen blijkt, worden verzoekster en haar kinderen door deze bestreden beslissing van haar man en hun vader gescheiden.

Bovendien wordt het lopende schooljaar van de kinderen van verzoekster, waarvoor zij deze procedure ook voert in haar hoedanigheid van wettig vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen, door het bevel om het grondgebied te verlaten bruusk onderbroken.

Verzoekster legt de attesten voor van de onderwijsinstelling waar haar kinderen zijn ingeschreven en school lopen, (stuk 3)

De bestreden beslissingen leveren daardoor een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel op indien zij niet preventief worden geschorst. De schade die verzoekster immers zal oplopen is financieel niet te vergoeden, nu de menselijke en familiale relaties dreigen beschadigd te worden."

2.2. In de nota met opmerkingen voert de verwerende partij het volgende aan:

"In een eerste en tweede middel stelt verzoekster een schending die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Immers, de beslissing verwijst naar de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 7, eerste lid, 2° en luidt als volgt "(...) langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (...) "

Verzoekster kent de motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen en is niet in staat deze te weerleggen.

Het feit dat verzoeksters situatie voldoet aan de situatie zoals omschreven in artikel 7 eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te

begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Met betrekking tot het door verzoekster ingeroepen gezinsleven, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat. Verzoekster wordt geenszins verboden zich opnieuw naar België te begeven nadat zij in het bezit zal worden gesteld van de nodige binnenkomst en eventuele verblijfsdocumenten. Zij toont niet aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezinsleven elders.

Tenslotte merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet aantoont dat haar kinderen enkel in België een schoolopleiding zouden kunnen genieten.

Een schending van de door verzoeksters opgeworpen schendingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en tweede middel zijn niet ernstig."

2.3. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 9, 27 en 28 van het IVRK, merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het IVRK hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

2.4. Ook het artikel 22bis van de Grondwet heeft geen directe werking zodat verzoekende partij er zich niet rechtstreeks op kan beroepen (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13).

2.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet heeft overschreden.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.6. Verzoekende partij houdt voor dat door de bestreden beslissing de kinderen gescheiden worden van hun vader die in België verblijft, wat een schending inhoudt van hun recht op gezinsleven. Bovendien lopen de kinderen hier school en door de bestreden beslissing wordt hun recht op onderwijs geschonden. Volgens verzoekende partij had hieromtrent gemotiveerd moeten worden.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat ook de echtgenoot van verzoekende partij, respectievelijk vader van de kinderen van verzoekende partij, op 4 september 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Bijgevolg kan niet anders dan vastgesteld worden dat ook deze persoon illegaal op het grondgebied verblijft en gevolg dient te geven aan het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog van de verzoekende partij dat haar kinderen dreigen te worden gescheiden van hun vader mist aldus feitelijke grondslag nu blijkt dat alle leden van het gezin het Belgische grondgebied dienen te verlaten. Niets verhindert verzoekende partij en haar kinderen om samen met hun echtgenoot respectievelijk vader terug te keren naar het land van herkomst. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook geenszins weerhouden worden nu de bestreden beslissing sowieso geen scheiding inhoudt van de gezinsleden en aldus geen inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoekende partij en haar kinderen.

2.8. De Raad ziet voorts niet in waarom de gemachtigde verder had moeten motiveren en verzoekende partij toont dit ook geenszins aan. Verzoekende partij betwist geenszins dat zij en haar gezin illegaal op het grondgebied verblijven. De motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing volstaan om deze te schragen. Waar verzoekende partij nog meent dat door de bestreden beslissing de kinderen hun onderwijs in België niet kunnen verderzetten, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing en dat bovendien niets de kinderen in de weg staat hun onderwijs in het land van herkomst verder te zetten.

2.9. Waar verzoekende partij nog de schending van artikel 3 EVRM aanvoert omdat zij een medische problematiek heeft en tegen de afwijzingsbeslissing een beroep bij de Raad hangende is, wijst de Raad erop dat bij arrest nr. 105 058 van 14 juni 2013 dit beroep van verzoekende partij werd verworpen. Uit de overwegingen van dit arrest blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de bijlagen die zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen had gevoegd. De kritiek van verzoekende partij is aldus niet meer dienstig om in dat kader gewag te kunnen maken van een schending van artikel 3 EVRM.

2.10. Waar verzoekende partij thans nog een medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat het niet aangewezen is om haar het land uit te zetten, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt vooreerst dat de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij werd afgewezen omdat haar ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals vereist bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het beroep dat verzoekende partij hiertegen had ingesteld, werd verworpen bij het in punt 2.9. bedoelde arrest. Bijgevolg blijkt dat de medische toestand van verzoekende partij beoordeeld werd doch de toekenning van een verblijfsmachtiging niet verantwoordde. Verzoekende partij baseert zich thans nogmaals op deze medische problematiek en legt een attest voor waaruit blijkt dat *"om medisch-psychiatrische reden tegenaangewezen is om uit dit land uitgewezen te worden."*

2.11. De Raad wijst erop dat in de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen heeft ontwikkeld. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen:

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost.”

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

“4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet worden beschouwd als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "*only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.*"

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

2.12. In casu kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot het bijbrengen van een medisch attest waaruit blijkt dat een *“terugkeer tegenaangewezen”* zou zijn, doch uit dergelijke summiere gegevens kan de Raad geenszins tot een schending van artikel 3 EVRM besluiten omwille van de medische situatie van de verzoekende partij, dit mede gelet op de hoge drempel die ter zake wordt gehanteerd evenals de vaststelling dat medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij reeds werd afgewezen.

2.13. De Raad ziet voorts niet in waarom de bestreden beslissing een motivering ter zake zou dienen te bevatten, dit te meer nu een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of een hangend beroep tegen een beslissing hierover geen enkele invloed heeft op de verblijfsstatus van een vreemdeling en bovendien, door de verwerende partij reeds een beslissing was genomen in de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij.

2.14. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Uit voorgaande bespreking blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.15. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER